

# РЕШЕНИЕ

№ 7858

гр. София, 23.12.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова**

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска**

**Ванина Колева**

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10337** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от „СК +“ Е., ЕИК:[ЕИК] срещу решение № 20174465 от 05.08.2021 г. постановено по н.а.х.д. № 3640 по описа за 2020 г. на СРС, НО, 102-ри състав. С решението съдът е потвърдил, като законосъобразно наказателно постановление № 23-003021 от 24.02.2020 г. издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“- Софийска област, с което на касатора за извършено нарушение на чл. 335, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 128а, ал.3 във вр. с чл. 66, ал. 5 от КТ, му е наложена на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ имуществена санкция в размер на 2000 лева.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на обжалваното решение поради нарушение на материалния закон и при допуснати съществен процесуални нарушения на процесуалните правила. Отправено е искане за отмяна на НП и оспореното решение. Претендира разноски и за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание, касаторът редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“- Софийска област, редовно призован, се представлява от юрк. В., който оспорва касационната жалба. Претендира разноски по делото. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съгласно чл. 218 от АПК съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци, като за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, съдът следи служебно.

С обжалваното съдебно решение въззивния съд е потвърдил, като законосъобразно наказателно постановление № 23-003021 от 24.02.2020 г. издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“- Софийска област, с което на касатора за извършено нарушение на чл. 335, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 128а, ал.3 във вр. с чл. 6б, ал. 5 от КТ, му е наложена на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ имуществена санкция в размер на 2000 лева.

За да постанови този резултат съдът е приел за установено от фактическа страна, че при извършена документна проверка длъжностни лица при Инспекция по труда – С. установили, че „СК +“ Е., в качеството му на работодател на И. В. М., не бил спазил изискуемата писмена форма за прекратяване на трудов договор, сключен с последния, тъй като видно от справка вх. № 22388203010040 от 06.01.2020 г. е вписано прекратяване на ТД на НАП- [населено място] с този служител без да е издадена заповед за уволнение или друг писмен документ, който да удостоверява прекратяването на трудовото правоотношение, а наред с това касаторът не предоставил и необходимата писмена информация на самия служител във връзка с прекратяването на трудовото правоотношение. Това било възприето като нарушение на чл. 335, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 128а, ал.3 във вр. с чл. 6б, ал. 5 от КТ и за което е съставен АУАН № 23-003021 от 31.01.2020 г., а в последствие - издадено обжалваното НП. С това си действие за нарушение на посочените норми, на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ имуществена санкция в размер на 2000 лева.

От правна страна сезираният със спора съд е приел в мотивите си, че атакуваното НП е издадено от компетентен орган и в законоустановения срок, като АУАН и НП съдържат всички изискуеми за редовността им реквизити. Приел е, че деянието е съставомерно от обективна и субективна страна, доказано е и квалифицирано правилно, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

Решението на районния съд е правилно.

При правилно установената от Софийския районен съд фактическа обстановка, настоящият състав намира, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му. Софийският районен съд по съществуващото на спора и във връзка с

изложения касационен довод е развил правилни съображения, които напълно се споделят от настоящата инстанция. Касационната инстанция намира за правилен и законосъобразен извода на районния съд, че от обективна страна касаторът в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т.1 от ДР на КТ е осъществил състава на административното нарушение, като не се е съобразил с изискването на чл. 128а, ал. 3 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение да издаде заповед за уволнение или друг писмен документ, който да удостоверява прекратяването. Това прекратяване по силата на чл. 335, ал. 2, т. 3 от КТ, както правилно е установил въззивният съд е от момента на получаването на писменото изявление за прекратяването на договора. С оглед цитираната разпоредба и независимо за какъв договор става въпрос - дали за постоянен или за такъв със срок за изпитване - същият се прекратява, считано от датата на получаване на изявлението, като доказателства в тази насока не са били ангажирани от касатора по делото.

Налице е и установеното нарушение на чл. 6б, ал. 5 от КТ, доколкото касаторът не е предоставил писмена информация на служителя си И. М., разпитан в качеството му на свидетел по делото, за настъпилите промени в правоотношението му, конкретно да му връчи документ респ. да го уведоми за прекратяване на трудовото му правоотношение.

Предвид изложеното, настоящата касационна инстанция намира, че Софийският районен съд е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като е формирал изводи, които настоящият състав споделя, като оплакванията в касационната жалба в тази насока са неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10000 лв. В случая няма спор, че е осъществен състава на вменените административни нарушения, което е санкционирано със законоустановения размер на имуществена санкция по чл. 415 ал. 1 от КТ.

Настоящият съдебен състав намира, че и преценката на първоинстанционния съд относно размера на наказанието е правилна с оглед конкретните данни, установени по делото. Административно-наказващият орган е изложил мотиви във връзка с индивидуализация на наказанието, от които се установяват данни да са извършени други подобни нарушения, което в случая е утежняващо вината обстоятелства. Настоящата инстанция намира, че санкция в определения размер от 2 000 лева по чл. 414, ал. 3 от КТ отговаря на обществената опасност и тежестта на нарушението и с нея могат да бъдат постигнати целите на наказанието.

Съдът споделя и доводите на СРС, за липса на основания за приложение на чл.415в от КТ. В тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН.

С оглед на гореизложеното настоящия съдебен състав намира, че не са налице посочените в жалбата касационни основания, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в

съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер. По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20174465 от 05.08.2021 г. постановено по н.а.х.д. № 3640 по описа за 2020 г. на СРС, НО, 102-ри състав.

ОСЪЖДА „СК +“ Е., ЕИК:[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ съдебни разноси по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: